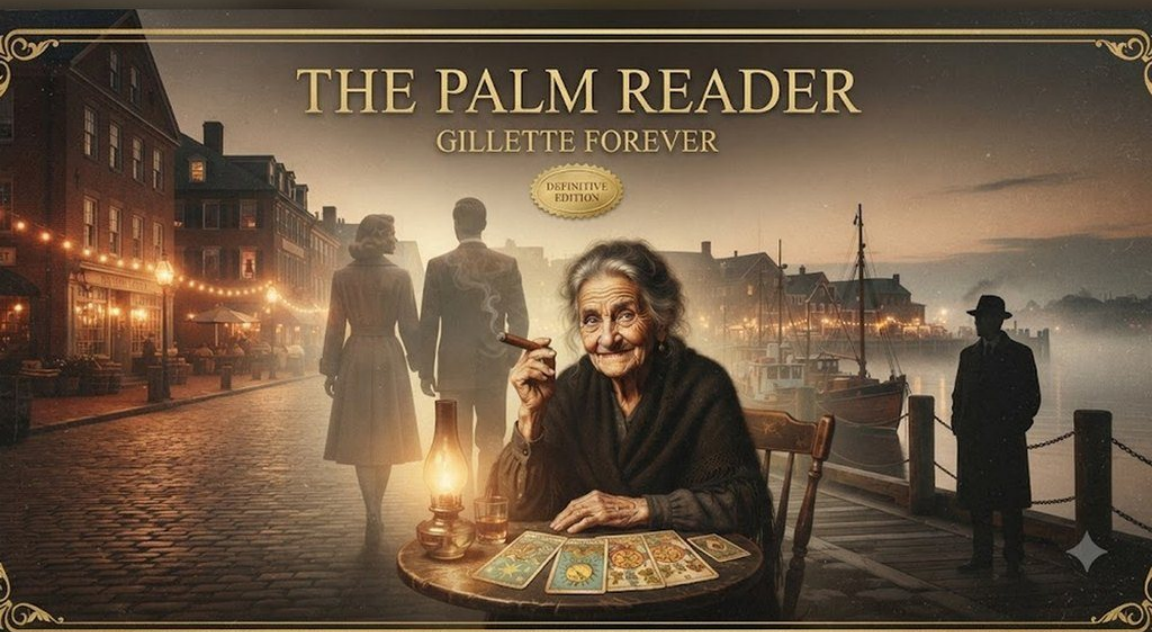

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

HIROMANTKINJA S WALL STREET – NASTAVAK

GILLETTE FROM WALL STREET · 10

Susret s devedesetdvogodišnjom portugalskom hiromantkinjom u Bostonu, nekoliko dana prije, ostavio mi je iznenađenje i ugodnu uspomenu u mojoj tišini, zajedno s osmijehom koji nije govorio riječi, ali je uvijek mislio isto: a što će se sad dogoditi, a da to već nisam predvidio?

Ezoterijska disciplina, unutar Pitagore i njegove geometrije, bila je moj kulturni temelj posljednjih trideset i tri godine. Magiju, bijelu ili crnu, nikada nisam istinski upoznao – koristio sam je ironično, u plemenite svrhe, samo u čitanju horoskopa i znakova zodijskih. Nije trebalo ništa da svakog jutra pročitam stupce u novinama, a njihovu sam korist usmjeravao samo na jedno: osvajanje lijepih, nemogućih žena, žena koje su govorile da ne čekaju muškarce, a uvijek su tražile upravo jednoga poput mene.

Te sam se večeri vratio u hotel, u Dvanaestoj ulici – iako to zapravo nije bila gradska adresa, to sam samo ja brojao blokove od restorana do mjesta gdje sam spavao, da se ne izgubim.

Večera je bila ista kao uvijek, godinama – nikada se ne bih odrekao svojih linguina s jastogom u MAIN-u, onih koji su govorili engleski, dok je moj govorio afrikaans i nije uvijek bio razumljiv, mješavina afričkih plemenskih jezika i nizozemskog.

O vinu nije bilo dvojbe: jedna čaša po obroku, uvijek, crno, talijansko – nepce nije tražilo ništa drugo. Ali kad je džep diktirao ritam, nije preostajalo ništa nego ga se odreći i prijeći na vodu iz slavine.

Soba mi je bila prekrasna, puna sadržaja koji su ostajali zatvoreni – bazen, golf igralište, sauna, soba za masažu, dvije plavuše i dvije crkinje i jedna riđokosa, zimski vrt, sve složeno u jednu sliku obješenu na ulazu poput slagalice.

A onda onaj krevet za jednu osobu, na kojem su opruge vrištale kad bi se okrenuo, crvena fotelja puna rupa, stolić – sve uključeno u cijenu, nekoliko dolara za noć, plaćeno prije ulaska.

Kupaonica je bila glavni adut – prva prava kupaonica s najavom u povijesti. Trebalo je samo viknuti: je li slobodno? Ako se nitko ne bi javio u deset sekundi, bila je tvoja – jedan prostor u hodniku za dvadeset soba, unisex, da se ne stvara nejednakost.

Bilo je 22.34. Bio sam umoran, upravo sam tonuo u san, kad sam začuo kucanje na vratima. Pomislio sam da je netko pogriješio sobu i nisam ustao. Onda se začulo još jedno kucanje, a po satu je bilo 2.46 – vrijeme je išlo dalje bez obzira na sve, a da nitko toga nije bio svjestan.

Ustao sam otvoriti vrata i nisam nikoga našao. Kad sam se okrenuo prema krevetu, netko je sjedio u mojoj crvenoj fotelji. Frega, rekao je, napokon sam te pronašao.

Njegov je lik bio mutan, neljudski, poput odraza. Pokušao sam dokučiti je li to neki trik unutar holograma. Nisam našao ništa što bi to potvrdilo.

Nema smisla tražiti ni pokušavati shvatiti tko sam – poštedit ću te truda. Ja sam duh kojeg si sreo kod hiromantkinje i došao sam saznati kraj 15. sveska Gillette sage. Zauzvrat ću ti dati dvije tajne za tvoj GILLETTENARRATIVE.

Da sam ovu priču ispričao bilo kome, smjesta bi me strpali u bostonsku bolnicu. Zato sam pazio da je nikada nikome ne

ispričam.

Završni dio 15. knjige je ovaj:

Dvije Kubanke, majka i kći, mlade i lijepe, svaka je – u različito vrijeme, na različit način – izdvojila prostor da bude nasamo sa mnom, da razgovaramo, i svaka je iz toga izašla potresena. Obje su htjele isto: udati se za mene.

Nikada nisam nosio vjenčani prsten, zbog urođene mane na prstima, ovjerene prije mogega vjenčanja 1993. – a moja je žena prihvatila i tu moju manu. Jednog sam jutra otišao s Kube. Uzeo sam prvi let za Italiju bez rezervacije – tko poznaje ta mjesta, može zamisliti teškoću, ali nikada kako sam to uspio – rekavši ženama, jednoj po jednoj, u potpunom povjerenju, da ću se uskoro vratiti, da ću se oženiti njima.

To se nikada nije dogodilo.

Mislio sam da će me jednog dana zaboraviti, mene i moja obećanja. Umjesto toga, ne: odlučile su unajmiti jednog Aifá afričke religije Orulá, da prizove zlo i baci na mene smrtnu kletvu – onu koja dolazi bez povrata novca.

I djelovalo je. Hitno su me primili na intenzivnu njegu, predvorje smrti, nakon što su mi našli razinu hemoglobina ispod pet posto, tekućinu u plućima, otežano disanje – a nalaz mi je davao trideset i šest sati života, najviše.

Stiglo je i pogrebno poduzeće i spustilo lijes pokraj kreveta. Sve sam to gledao. Nisam više imao snage istisnuti dah. Ni tada mi nije palo na pamet pisati.

Sve se činilo spremnim. Sve je teklo po obredu crne magije, kad sam se, nakon trideset i tri sata, ustao iz kreveta, iščupao sve cjevčice i izašao s odjela u pidžami da odem kući.

Prošao sam pet kilometara pješice, pozvonio na vrata, a moja se žena onesvijestila. Rekao sam joj da skuha pastu e fagioli, bio sam gladan. Dvadeset minuta poslije na vrata su pozvonili karabinjeri, koje je obavijestila bolnica.

Tražili su mrtvaca, a kad sam im rekao da sam to ja, uhvatili su se za jaja i otišli.

Došao je trenutak da gostu kažem kako je to dio kraja i da ga molim da ode, s obzirom na doba. Nasmiješio se: zar nisi znatiželjan saznati što ti imam reći?

Rekao sam da nisam – jer je znatiželja ženska stvar. Žene je nose da pobijede druge žene. A moja mi je majka uvijek govorila jedno: ostani muškarac u ženinoj glavi.

Ferdinando